

POSTANOWIENIE

Dnia 24 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Joanna Lemańska (przewodniczący)

SSN Adam Redzik (sprawozdawca)

SSN Mirosław Sadowski

w sprawie ze skargi H. K.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w (...) w sprawie o sygn. akt V ACz (...), po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych 24 sierpnia 2021 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

9 czerwca 2021 r. H. K. (dalej również: Skarżący) wniósł do Sądu Najwyższego skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w (...) w sprawie o sygn. akt V ACz (...).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Według art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 75 ze zm.; dalej: u.s.p.p.) w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania toczącego się na skutek

skargi sąd stosuje odpowiednio przepisy o postępowaniu zażaleniowym obowiązujące w postępowaniu, którego skarga dotyczy.

Wniesiona przez H. K. skarga dotyczy sprawy cywilnej. Zastosowanie znajdują zatem przepisy regulujące zażalenie w postępowaniu cywilnym. Należy do nich art. 87¹ k.p.c., zgodnie z którym w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, jak również przy czynnościach procesowych związanych z tym postępowaniem, podejmowanych przed sądem niższej instancji, obowiązuje zastępstwo stron przez adwokata lub radcę prawnego. W orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że zażalenie do Sądu Najwyższego wniesione przez stronę osobiście, z pominięciem przewidzianego w art. 87¹ k.p.c. przymusu adwokacko-radcowskiego, podlega odrzuceniu bez uprzedniego wzywania do uzupełnienia tego braku (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 21 września 2011 r., I CZ 59/11, z 5 października 2012 r., IV CZ 67/12; z 16 kwietnia 2019 r. I NSP 5/19; z 25 czerwca 2020 r., V CZ 30/20).

H. K. wniósł pismo obejmujące przedmiotową skargę osobiście, a tym samym nie dopełnił obowiązku, wynikającego z art. 87¹ § 1 k.p.c. Analiza treści skargi i akt sprawy prowadzi do wniosku, że Skarżący nie należy również do kręgu podmiotów uprawnionych do samodzielnego działania przed Sądem Najwyższym, wymienionych w art. 87¹ § 2 k.p.c. W konsekwencji, skarga podlegała odrzuceniu na podstawie art. 8 ust. 2 u.s.p.p. w zw. z art. 87¹, art. 394¹ § 3 i art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.

Ponadto, zgodnie z art. 5 ust. 1 u.s.p.p., skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy nastąpiła przewlekłość postępowania wnosi się w toku postępowania w sprawie. W orzecznictwie przyjmuje się, że skarga na przewlekłość postępowania może być wniesiona jedynie do prawomocnego zakończenia postępowania co do istoty sprawy, a skarga wniesiona później jest niedopuszczalna i podlega odrzuceniu (tak m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 27 lipca 2005 r., III SPP 127/05; z 19 stycznia 2006 r. III SPP 162/05). Z akt sprawy, która toczyła się przed Sądem Apelacyjnym w (...) pod sygn. V ACz (...) wynika, że postępowanie w tej sprawie zostało prawomocnie zakończone postanowieniem z 24 lutego 2021 r. Przedmiotowa skarga podlega

zatem odrzuceniu również na podstawie art. 5 ust. 1 i art. 8 ust. 2 u.s.p.p. w zw. z art. 394¹ § 3 i art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.